

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
st. příslušnost Čínská lidová republika
zastoupen otcem X
oba bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Pavlínou Vanickou
sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, Praha 8

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2023, č. j. MV-122492-5/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 6. 2023, č. j. OAM-9541-6/DP-2023. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, konkrétně za účelem absolvování povinné školní docházky. Správní orgán I. stupně řízení zastavil proto, že zákonný zástupce žalobce (otec) podal žádost opožděně. Žalobce se narodil na území České republiky a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného sloučení rodiny na území vydaného s platností do 7. 4. 2023. Nositelkou oprávnění ke sloučení byla matka žalobce, která zemřela dne 18. 12. 2021, čímž počala běžet roční lhůta pro podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Otec žalobce však podal žádost až dne 5. 4. 2023. Žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není v řízeních, v nichž správní orgány nerozhodují věcně, prostor pro zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Zdůraznila, že na pobyt cizince na území ČR není právní nárok, a i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) připouští zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života. Nejde o absolutní právo, naopak je v něm prostor pro vyvažování protichůdných zájmů státu a cizince. Ohledně nejlepšího zájmu dítěte žalovaná uvedla, že žalobce může plnit povinnou školní docházku v zemi původu, neboť je nepravděpodobné, že by vůbec neovládal mateřský jazyk. Nejlepší zájem dítěte nezakládá právo na pobyt cizince na území cizího státu. Novému prostředí se žalobce vzhledem k věku může přizpůsobit. Žalovaná dodala, že ve stejné situaci se nachází i otec žalobce, rovněž příslušník Čínské lidové republiky. Právě Čínská lidová republika má podle mezinárodních úmluv povinnost žalobce i jeho otce na svém území přijmout.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě především namítal, že žalovaná v rozporu se zákonem neposoudila dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se odvolávala se na fakt, že ve věci nebylo rozhodováno věcně, vůbec se ale nezabývala tím, zda posuzování dopadů do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy přichází v úvahu toliko v případě meritorního rozhodování. Dle žalobce měla být přiměřenost dopadů rozhodnutí posouzena bez ohledu na to, zda se v dané věci jednalo o procesní anebo meritorní rozhodnutí.
3. Žalobce žije na území ČR celý svůj život, považuje ji za svůj domov, má tu řadu trvalých přátelství. Má výborné studijní i kázeňské výsledky, s otcem jej od smrti matky pojí silné pouto, nemůže od něj být odloučen. V Číně nemá žádné příbuzné, kteří by se o něj mohli postarat, čínsky neumí mluvit, číst ani psát. Žalobce má navíc právo pobývat na území ČR do doby skončení dědického řízení ve věci pozůstalosti jeho matky. Vzhledem k délce pobytu žalobce na území ČR a jeho hlubokým vazbám na tuto zemi je zřejmé, že se stal nedílnou součástí společnosti. Jeho přítomnost na území ČR nezpůsobuje a nikdy nezpůsobovala české společnosti jakoukoli újmu.

4. S ohledem na výše uvedené je proto třeba hledět na rozhodnutí o zastavení správního řízení o žádosti žalobce o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu jako na extrémně nepřiměřené a zasahující do soukromého života žalobce, neboť ve svém důsledku znemožňuje

žalobci, aby v budoucnu na území ČR pobýval. Tím dochází ke zcela zásadní změně jeho soukromého života. Takovéto rozhodnutí rovněž zasahuje do života otce žalobce.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná konstatovala, že se v napadeném rozhodnutí se všemi žalobními námitkami vypořádala. Žalobce v žalobě pouze opakuje odvolací námitky, žádnou novou relevantní argumentaci nepřináší. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem sporu je, zda měl správní orgány I. stupně při rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povinnost posoudit dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud dospěl k závěru, že takovou povinnost neměl.
8. Podle § 45 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem a je pozůstalou osobou po nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, je oprávněn požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, jestliže ke dni úmrtí nositele oprávnění ke sloučení rodiny měl na území povolen pobyt po dobu nejméně 2 let [...]"*.
9. Podle § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *„oprávnění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle odstavce 3 nebo 4 zaniká uplynutím 1 roku ode dne, kdy tento důvod nastal“*.
10. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat [...]"*.
11. Soud úvodem konstatuje, že otázka posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je v judikatuře správních soudů opakovaně řešena. Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v úvahu, protože o žádosti není věcně rozhodováno. Správní orgán nemá jinou možnost než řízení zastavit, jestliže k věcnému posouzení vůbec nepřistoupí. Jde například o případy neodstranění vad žádosti nebo, jako v posuzovaném případě, zmeškání lhůty pro její podání. Správní soudy tedy

dovodily, že povinnost posoudit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince má správní orgán až v případě věcného rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Azs 266/2018-27, či ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39). V případě procesních rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje.

12. Tento závěr lze přitom vztáhnout nejen na posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ale rovněž ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení povinnosti opustit území

či správního vyhoštění, v rámci nichž jsou správní orgány povinny zohlednit rovněž hledisko nejlepšího zájmu dítěte (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Azs 266/2018-27, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019-46, či ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021-37). Pokud žalovaná přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy v napadeném rozhodnutí posuzovala, učinila tak nad rámec nutného odůvodnění.

Soud tedy uzavírá, že správní orgán I. stupně ani žalovaná při zastavení řízení o žádosti žalobce nepochybily. Soud rozumí, že negativním důsledkem zastavení řízení pro zmeškání lhůty je absence věcného posouzení. To je však podstatou běhu jakékoliv lhůty, která je přirozenou součástí právního řádu (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19). Jestliže by soud přistoupil k obecnému prolomení této lhůty z důvodu nutnosti posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, učinil by tak lhůtu obsoletní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020-40). Skutečnost, že žalobci zemřela matka a že je nezletilým dítětem není specifickou okolností, která by prolomení lhůty mohla ospravedlnit. Ani neznalost českého právního řádu ze strany žalobcova otce v žádném případě nemůže omlouvat nepodání žádosti v zákonné lhůtě.

V. Závěr a náklady řízení

13. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
14. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná, které však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. února 2024

Mgr. Karolína Tylová
samosoudkyně